

BICIKLISTI

BORIS VRGA

SADRŽAJ

biciklisti	5
biciklisti (2)	6
biciklisti (3)	7
biciklisti (4)	8
biciklisti (5)	9
biciklisti (6)	10
biciklisti (7)	12
biciklisti (8)	13
biciklisti (9)	14
biciklisti (10)	15
biciklisti (11)	16
biciklisti (12)	17
biciklisti (13)	18
biciklisti (14)	19
biciklisti (15)	20
biciklisti (16)	21
biciklisti (17)	22
biciklisti (18)	24
biciklisti (19)	25
biciklisti (20)	26
biciklisti (21)	27

biciklisti (22)	28
biciklisti (23)	29
biciklisti (24)	30
biciklisti (25)	31
biciklisti (26)	32
biciklisti (27)	33
biciklisti (28)	34
biciklisti (29)	35
biciklisti (30)	37
biciklisti (31)	38
biciklisti (32)	39
biciklisti (33)	40
biciklisti (34)	41
biciklisti (35)	43
biciklisti (36)	44
biciklisti (37)	46
biciklisti (38)	47
biciklisti (39)	48
biciklisti (40)	49
biciklisti (41)	50
biciklisti (42) / epilog	51
O autoru	52

BICIKLISTI

obuzeti daljinom
sustižu me

prije no što oblak
postane pljusak

prije no što pljusak
postane rijeka

s rukama na guvernalima
nadolaze poput asova
iz fantomskih špilova

kao prepumpane gume
crvene se njihova
zajapurena lica

navaljena na pedale
brža su od jezika
njihova upregnuta stopala

kao da bježe iz samih sebe
strše ponad siceva

neuhvatljivi poput zraka
nadiru u dvadeset i prvi vijek
posljednji piloti futurizma

BICIKLISTI (2)

jahači nad prazninom
uvijek u pokretu

poput ništica
roje se na entu
okretaji
njihovih točkova

prvi brži od drugoga
drugi od trećega
peti od sedmoga
deseti od stotoga
i tako dalje i tako dalje

brzaju pred usudom
koji ih progoni
kao jezik slova
kao vjetar oblake

love daljinu
koju ne mogu stići

bježe pred vremenom
kojem ne mogu umaći

kroz mrak kroz mrak
koji i nije drugo
do u crne i nerazvezive rime
prepakiran zrak

u kojem srsne im srne
preskaču puteve
i u nestvarno zanosnom nizu
tisuću za njima
pedalira krijesnica

BICIKLISTI (3)

brzanci
vjerni svom imenu

demoni hitnje
koje više ništa
ne može zaustaviti

jer ono što
otpočinje zaletom
u tren oka
uzlet postaje

gore u oblake
iznebuha
trkačima širi
i vihuri krila

cviležom usijanih lanaca
označava trenutak
u kojem sve brži i brži
prvi kotač zadnjega
prestiže zadnji prvoga

BICIKLISTI (4)

tu su i tamo
ovdje i posvuda

razapeti kao anđeli
bez oreola svetosti

hrle i jezde
niz staze i bogaze

zaluđeni brzinom
sami sebe love

bregovi ih uzdižu
niz padine poniru

kruže i vijore
kroz orbite i sfere

znajuć ono
što još nitko ne zna

da posustanu li riječi
zastat će i vjetrovi

što cvilno struje
i huje im kroz gume
vilice i cijevi
k'o kroz kosti svetaca

BICIKLISTI (5)

jednom zavrćeni
ne mogu se zaustaviti
poludjeli im obruči

sve življim i bržim
okretajima
opiru se smrti

bliži nebu nego zemlji
dostižu ritam
koji je teško pratiti

jedre
i poskakuju

izvode osmice
po kosinama
mojih usta

koja ih nose
preko mora
u mit
(gdje bogovi dižu ruke
prema nebu)

iz kojeg u taktu
razuzdane orakule
din din don
cin lin cincilin
sia via ao jao
ne prestaje da
zvrči i ciliče
stotinu zvonaca

BICIKLISTI (6)

osovljeni
kao guverneri na vilice
i vilice na žbice

jure
i odmagljuju

ukrug
pa udilj

spram mora
tako modra

prema suncu
koje pada

po kružnicama
što su ih obavijajući
planete iscrtali
šestari bogova

gonjaju se
i kuljaju

sve dok ih skrajnji
ne proguta beskraj

sve dok ih zadnja
ne prebriše pučina

njih u meni
i mene u njima

pa onda
isponova

naviru
trkaju
brizgaju

BICIKLISTI (7)

govoreći o njima
o sebi zborim

jer oni koji kotačima
ubrzavaju riječi
svu odjednom
osvajaju visinu

lakši od zraka
dignuti kano cepelini
forte i uznebno
jedan za drugim
miču se k'o bozi
dahom po svemiru

iz modrih marama neba
ptičice vihora puštaju

što vazda u istom
vinu se
i uruše trenu

BICIKLISTI (8)

nošeni kotačima
sve su dalji oku

ševrdaju i vrludaju
kroz vrijeme
rastavljeno
na sijaset spirala
i zlatnih zamašnjaka

tek kada dosegnu
točku urušavanja
kao gumene lopte
odskoče im obruči
zapište zračnice

lecnute zatrepere
zvučne viljuške

na parove razbroj s'
zavibrira zrak

prvi drugi
prvi drugi

BICIKLISTI (9)

to moji su dvojnici
metafizički konjici

odapeti kao strijele
trkimice zrakom
jašu svoje vodilje

naskroz posvećene
gibanju i odiljanju

ka dubini
koja im u vjetrove
oblači figure

ka visini
koja im slave
izvikuje salve

iz koje, oh
ne, ne, ne!
zvone opet zvone

kroz nijem
svemir i nagluho
doba

BICIKLISTI (10)

strast koja ih vodi
u suprotnosti je sa
zakonima gravitacije

nalik na rudarske
prednje i zadnje
bljeskaju im lampe

u fetusnim pozama
u sve bržem ritmu
kuljaju i šibaju

na crnom oblaku
koji daždi

po dva
na jednom kotaču
vrte se i obrću

sve dok me
ne preteknu
neodlučnog
ispod duge

još jedan
osvoje
trkanjac

sjajniji
od najsjaajnijeg
orden

BICIKLISTI (11)

bestrajni a traju
skokom i trkom

kao nevidljivog jezika
vidljivi znaci

kao uzdignutih anđela
bestežinska torza

u ritmu disanja
ovali nula ih nose
0 0 0 0 0 0 0 0 0

rasprostrijeti
nad ponorima
sprintaju

vijore
poput zastava
u prazničko jutro

probuđeno himnom
čiji refren
hop hop hop
u nezaustavljivom galopu
osvaja svijet

BICIKLISTI (12)

oslobođeni od straha
prekoračuju granice
i sve što ih sputava

ovjenčana lovorima
ubrzava ih daljina

preko svake mjere
uzdiže visina

kada je dosegnu
izlijeću iz sebe
laki i gipki
poput galebova

pod kojima nikada
ne iščezava nebo
nepregledno kao more
bez obala

u kojemu se
hitriji no ikada
naglo preokreću
preko glave

i okupani plimom
val po val
val po val
jedan drugoga slijede

dok pjeni se plavca
i fijuče bura
s nečijih usana

BICIKLISTI (13)

kao laka konjica
što kasa kroz vrijeme

i besciljni nomadi
koji poput kengura
preskaču razdaljine
nestaju na horizontu

s mjesta na kojem su
do maloprije bili
vidim samo ocean

u sceni vječnog odlaska
zumiran brod
bez dima i jedara

sve dok mu obrace
ne proguta daljina
bezbroy ga pari
pedala ubrzava

BICIKLISTI (14)

prezirući granice
(kao knjige bez rime
i rime bez vibrata)
paradiraju kroz gradove

u zgusnutom rasporedu
jedan blizu drugoga
po svjetlom i sjenama
popločanim ulicama

mokri od znoja
uskim cjevčicama
iz malih plastičnih boca
usrkavaju nektar

tek na oštrim zavojima
kada nagnuti u stranu
uspore brzinu
salutirajući im žitelji
na tren ugledaju lica

plamen koji pulsira
u zažarenim zjenama

u ma kojem gradu
na bilo kojoj
strani svijeta

BICIKLISTI (15)

ovijeni kotačima
središte su krugova

kao u vizijama
vrte se i okreću
poput vjetrenjača

dočim ih spazim
već su negdje drugdje

zarolani
u koncentrične prstenove
šire se i kruže

kolobari visine
povećavaju
im samopouzdanje

prizemljeni
žute i venu
kao jesenje lišće

što šušti i šuška
u lancima i žbicama
u snu iz kojeg
trijumfalno bježe

BICIKLISTI (16)

zbijeni u sebe
poput metaka
svrdlaju zrak

tren u kojem
naglo zaokreću
lijevo ili desno
(za razliku od mene
koji svaki put
nastavljam ravno)
toliko je kratak
da ga u stvarnost jedva
prenose slova

uvećani sjenama
uvijek na vrijeme
stižu na ciljeve

prionuti
uz guvernale i pedale

za održavanje
balansa
na drhtavim obodima
(baš kao i na uzanim
cirkuskim gredama
na koje se strmoglavljaju
sa crnim povezom
na očima)

najsigurnije
oslonce

BICIKLISTI (17)

licem u lice
sa zrakom
koji im kroz ušice
najtanjih igala
provlači tijela

licem u lice
s vjetrom
koji im vrtlozima
zračnih truba
šamara obraze

licem u lice
s putevima
čiji im zaprašeni
putokazi brkaju
strane svijeta

licem u lice
s kotačima
čije se gume
sliježu pod teretom
zavidnih pogleda

licem u lice
s lancima
koji im zavrtjelim
pedalama okivaju
bosa stopala

dok promiču
svemirom
sve dalja i manja
ispod njih

treperi zemlja

visoko gore

u muku vremena

đi ha đī ha

BICIKLISTI (18)

propeti
na stražnje kotače
uživaju u svakom
okretu

raspoređeni
u muško - ženske
parove
dvoje po dvoje
nadiru

povrh šuma
koje zvoncima
suglasnu
(*ding dong*)
posuđuju jeku

ruku
pod
ruku

maskirani
krošnjama

jedan
pored
drugog
miču se
i piče

u slavujevu
(ah, da)
zanosu

BICIKLISTI (19)

takav nagon
za hitrinom
ne iskazuje nitko

umjesto sutra
već danas
pristižu

svedolazni
kao vrijeme
pedalama
kao zvrkovima
osvajaju svijet

mašu rukama
poput košulja
na vjetru

s dječčkim
maskama na licu
huču
u ogledala

života radi

odraze
potvrđuju
dahom

BICIKLISTI (20)

oni su oni
jedan drugom ime
i sve ono što
sâm nikad nisi

dopola riječ
otpola njezina
dvokružna sjena

koja ne priznaje
mirovanje

već samo zaskok
prijeskock i kolutanje

odavde pa dalje
u širinu svijeta

do mjesta na kojem
mrak kotačima
zaklapa staze
i svi se pravci
u jednu
trasiraju traku

jer oni su oni
jedan drugom arka
jedan drugom most

dvogrb poput devina
nad pustinjom luk

BICIKLISTI (21)

jer oni su oni
i malo tko zna
tko su odista oni

onda kad nastupaju
u dugačkim redovima
a od zime i leda
cvokoću im jastva

onda kad nikom
se ne odazivaju
i crna stabla
postaju bijela
a bijela još bijelja
zbog iskre
svjetla u nutrini

onda kad osove se
i kližu po tišini
prema mjestu
na kojem se poništavaju
vrijeme koje nadire
i vrijeme koje ističe

i oni koje čekamo
nisu oni koji dolaze

BICIKLISTI (22)

day by day
dan za danom
niču iz ničega

kao iz tame
fleševi
kao iz koštice
stabla

načičkani
iz niskog starta
u tren oka
zarolavaju kotače

vjetrovi koje nema
tko zaustaviti
(i bez kojih ne bi
nikada proljeće
rastvorilo nam prozore)
vrtlože im felge

jer onaj koji stoji
unatrag ide

koji ne ubrzava
pada

koji pada
kreće od početka

najdalji oku
prvi na cilj
pristiže

BICIKLISTI (23)

o kojima se nema
ništa novog za reći

osim da sam
i sâm
jedan od njih

bajker
omamljen
brzinom
kao srebrom

biciklist
nad
biciklistima

ulančan
u pripadnu
sjenu
okret na okret
promičem
s njima

bogovski čist
gotovo lebdim

sjam
kao oreol
na sivom tonu
zajedničke
fotografije

BICIKLISTI (24)

izgovoriti svijet
il' stvoriti drugi
ovome nenalik

dok polegla trava
njima u čast prozeble
raspupava vlati

dok protočne ih
opet i ponovo
ustostručuju vode

dok plime kojima se
ne vidi dno
s početka na kraj svijeta
valjaju im odraze

dok prerušeni
u mokre proroke
dusima sličec
slalomski bicikliraju
kroza me

dok samo jesen
uistinu se žuti
i lišće koje pada
sve više
podsjeća na snijeg

kako na nebu
tako i na zemlji

BICIKLISTI (25)

o kojima se
ne može zboriti
bez strasti i ganuća

jer čak ni onda
kada naizgled
ništa se ne zbiva

kada sunce zapada
kao helijski balon
u sutonskoj poeziji

(prvo za najvišim
potom za najnižim brdima)

kada gasne sve
što je preostalo od svijeta
i zanijemjele uspavanke
(*trajna nina nena*)
usanjavaju svoj san

kotači bljeskalicama
talasaju mrak

posložene u dvorede
nose ih
besputnim zrcalima

miješajući
svjetlo s tamom
prašinu s vjetrom

BICIKLISTI (26)

uvijeni u plahte
kao astronauti
lepršaju i lelujaju

u metafizičkoj
praznini

u kojoj noćni ćuk
svoj prezreni
razvezuje refren

prepojeni
na vjetar
nezaustavljiv
dostižu ritam

od do
od jutra do sutra
kilometar
s kilometrom
množe

jer oni koje
vrte kotači
spustom kroz indiga
roje se i broje

prebrzi za išta
jedva vidljiv
ostavljaju trag

BICIKLISTI (27)

drugačiji a isti
kao na pola
presječene jabuke

strasli s burom
svaki svoj
pogurava kotač

orni kao orkan
zrcale se u
očima neba

njihove uvis
razvinute kose
talasaju ozon

para koju izdišu
pada kao snijeg
nemoćan da
ih zabremza

bijelji od svega
točno iznad mene
pobjednički
vrte krug

namontiran
iznuđuju
pljesak

BICIKLISTI (28)

što je više njih
to je manje mene

do automatizma
naučene
ponavljaju kretnje

upućeni metama
paraju tišinu

rimuju
zvižd i brid
kvrckanje i zveckanje

naglo podignutim
prednjim točkovima
preskaču barikade

s rukama na leđima
dostižu brzinu
koju sanjaju
ćiope i gazele

naoko vrlo slična
zrcala
jedva razlikuju
trkače i letače

one koji bježe
od onih
koji gone

BICIKLISTI (29)

kad god se povede riječ
o osvajanju praznine
kojima dajem prednost

sa skafanderima ili bez njih
oko zemljine osi
landaraju i mlataraju

ekrani puni snijega
citiraju im face
lavori puni lovora
umivaju lica

sličniji demonima
nego svecima
sve dok ne skliznu im lanci
u krajnje položaje
zatežu mjenjače

jer oni koji
salutiraju brzini
sram noćnog neba
uzdižu piste

njihova velika
i mala kola
u žuta i crvena
pretvaraju se
zvijezda

ono što na
jednima zvuči
kao melodija zvona
na drugima odzvanja

kao ton alarma

BICIKLISTI (30)

dok slave ubrzanost
zračna
napinju jedra

prerušeni u ikara
lete bez
krila i radara

neznano
kamo i kuda
zatežu pedale

skoro nečujno
malim kotačima
pokreću velike

brzinski
troše lanac

u zagrljaju bratskom
zadnji obrću đir

i sveisto je stoga
tko je kome ispred
tko je kome iza

prestížem li ja njih
ili oni prestižu mene

BICIKLISTI (31)

s koturima u imenima
rulaju se i špulaju

stružu sajlama
krckaju karikama

goneći po četiri
pedale odjednom
sve veće
zaobličuju sjene

što iznenada
sijevnu i u isti čas
minu u staklu
odškrinutog okna

jer oni koji
nadahnjuju ogledala
kotače oplicu
refulima

jer oni koji
gospodare kotačima
ravni su bozima

u stojećem sprintu
mrtvu
dobivaju trku

BICIKLISTI (32)

dvotočkaši
predani brzini

s vjetrom
u pedalama

s helijem
u gumama

iz dana u dan
svi u jednoj
poskakuju crti

proklizavaju
poprhuju

ne znajuć
do samog finiša

tko kome
diktira tempo

ni
ni

tko je kome
takmac

BICIKLISTI (33)

jednom izrečeni
leprškaju kroz moje
male e - maile

kao nebeski nomadi
kao ptice u jatu

združeni u nizove
kao u ogrlice
lebde ponad svega

što ih je više
to manja je pustoš
to tanji je mrak

u kojem njihove aure
jedine su zvijezde

što titraju u visu
kao riječi uskrsle
iz bijelog fosfora

daleko od gradskih
neona sjaje
vlastitim sjajem

zatrepere samo
kad golim okom
ugleda ih netko

sa zvijezde
što se zemljom
zove

BICIKLISTI (34)

dok govorim o njima
jedan te isti
po stoti put
ponavlja se eho

jer oni koje odzemljuju
kotači cio svemir
pomiču s mjesta

dok klišu i brišu
ka rubovima svijeta
(ni ne znajući
da je zemlja ploča
i da tu joj je kraj)
kao signalne lampe
i pulsirajući moduli
rotiraju im koturi

(što tek vanjski je
znak onih koji jure
s repaticama u žicama)

s vremena na vrijeme
sjuruju se u gradove

zure u semafore
kao u mala
neugasiva sunca
i prizore
iz djetinjstva

svaki prolaz
kroz crveno
slave

kao
pobjedu

BICIKLISTI (35)

njihova brzina
dovoljan je razlog
da sumnjam u svoju

što brže vozim
to ih teže pratim

(ni nakon što sam
biciklu pregrijani
rastavio kostur
nisam saznao zašto)

našavši košavi šumu
lete kao lišće

izvijene u luk
(da zraku smanje otpor)
strijele ih vihora nose

prema drugoj strani
loptastog tijela

gdje istok nije svjetlo
gdje sjever nije snijeg

gdje je vrijeme trka
i svi koji stižu na cilj
stižu prekasno

BICIKLISTI (36)

bez želje za slavom
kojoj svatko hrli
jedan drugog slijede

zbliženi
kao oni što jedan su
drugome u rodu

na pola puta
od mjesta s kojeg polaze
i mjesta na kojem žele biti
izmjenjuju položaje

oni pospani
za kormanima
i oni budni
na zicevima

s prvim snijegom
kojim ih zasiplju
zime s Antarktika
vraćaju se

kao kazaljke
unazad
okreću pedale

via
petrinia

zvrče i zveckaju
kroz bijele slike

zvoncima
čije zvonikanje

sve više
sličí na praporce

BICIKLISTI (37)

znam tko su oni
moji jedini dubleri

sinonimi tetovirani
na mojim mišicama

sve dok ne
dostignu brzinu
koja daljinu čini blizom
a blizinu nečitkom
pušem im
i dahćem za leđima

šapućem rečenice
koje me otkrivaju iznutra
dio po dio

kao eho priče
čiji ishod zbunjuje

kao sred tame
bljesak

kao ono
što unatoč bljesku
ostaje u tami

BICIKLISTI (38)

trkači čija svestižnost
užasava svijet

koji su uvijek svoji
a ne poput drugih

kojima je svaka trka
prva i posljednja

kotači odliveni u bronci
njihovi su spomenici

kroz ere i sfere
udvorno ih nose

ubrzavajući njih
resetirajući mene

BICIKLISTI (39)

koji jure predamnom
na sve strane svijeta

koji trate beskraj
kao što beskraj
trati mene

koji šire verse
kao što snijezi
nadimlju doline
i sjeverni brijezi
prerastaju južne

opsjednuti trkom
lancima
okivaju gume

jedan za drugoga
(brži za sporijega)
s vrha na vrh
brijega
rolaju putanje

rotirkama
zumiraju mjesta
na kojima
završavaju njihove
a počinju moje

poput sniježnih zmija
(uh!)
skliske
palucave

BICIKLISTI (40)

sakriveni u riječi
žive u svakoj

kao nad koricama
naslov
kao nad plimama
mjesec

kao dreseri konje
i babaroge metle
objahuju bicikle

bez praznog hoda
uvijek u vožnji
dovrću šarafe
dopumpavaju gume

zadivljeni sobom
u tandemima marširaju
kroz metropole

obasjani reflektorima
na pompeznim velosipedima
počasne
vozikaju krugove

predvode
čas ja njih
čas oni mene

BICIKLISTI (41)

zakrabuljeni
u kacige i prsluke
stuštaju se i slivaju

kao lutke kojima
neumorni bozi
naprijed - nazad
gore - dolje
amo - tamo
zatežu konce

kroz vrijeme
u kojem sve drugo
zbog zamora
zemljine teže
gotovo je stalo
grabe i kolaju

kao ponad svega varka
opsjena i trik
u kojem svi kotači
vrte se kao jedan
i jedan kao svi

sve dok oni isti bozi
koji mrtve im bremze
(i oduvijek svemu su
potka i svrh svega srh)
ne obrnu im pravac
i ka cilju kojeg više nema
prebace trk

BICIKLISTI (42) / EPILOG

oni koji nahrupljuju iznenada
i žive u svakom mom pogledu
koji zaplamsa poput žigice
kad god opazi im lice

oni koji trkaju se danima
i oglašavaju trubicama i zvoncima
čiji prodorni odzvoni
nadglasuju lepete i cikade

oni koji dvotočnim ovalima
zaokrugljuju prazninu
i otporni na vrijeme
vrte valjčiće kroz krajolik
čije boje mijenjaju
jesen zima proljeće i ljeto

oni koji sami sebe pretječu
i kad god pomislim da sam im blizu
prebacuju lance u višu brzinu
i u beskraju bijega postaju točka

jer oni koje izgovaram ja
istim ushitom izgovaraju mene
s brzinom u suglasju osvojljene
samo o zrak opasuju kolutove
i lelujaju u visini
kao stijegovi razvijoreni
u male halogene plamenove
nad sve gušćom šumom
nad sve crnjim svijetom

Boris Vrga

Rođen 1953. u Mrzljakima kraj Karlovca. Osnovnu školu i gimnaziju završio je u Petrinji, a Medicinski fakultet u Zagrebu. Radio je u bolnicama u Zagrebu, Karlovcu i Petrinji. Specijalist je za plućne bolesti.

Književnim radom bavi se od 1979. godine. Piše poeziju, uređuje časopise, monografije i panorame. Autor je niza monografija i studija s područja likovne umjetnosti. S književnikom i slikarom Josipom Stanićem Staniosom 1993. godine pokreće Generacije – časopis za kulturu, književnost i duhovni identitet grada Petrinje, a od 2011. godine izdaje i uređuje časopis Kupa. Bio je član redakcije zagrebačkog časopisa Haiku. U Petrinji je 2008. godine pokrenuo Petrinjski salon grafike. Autor je Skica za portret za Hrvatsku radioteleviziju (Vilim Muha, Stanoje Jovanović, petrinjski likovni stvaratelji, Lovro Findrik).

Objavio pjesničke panorame *Plodne noći* (1982), *Mlado pokupsko pjesništvo* (2016) *Antologiju hrvatske tanka poezije* (2018) te u suautorstvu s Miroslavom Kirinom *Banijsku književnu antologiju* (2021). Član je Društva hrvatskih književnika i Hrvatskog P.E.N. centra. Dobitnik je više nagrada za poeziju, Nagrade sisačko-moslavačke županije (2006), Godišnje nagrade Grada Siska (2010) i Godišnje nagrade Grada Petrinje (2016). Zastupljen je u petnaestak antologija, panorama i izbora poezije. Živi i radi u Petrinji.

Objavio: *Uslovno ogledalo* (poezija, 1979); *Testament* (poezija, 1982); *Sezona zmija* (poezija, 1989); *Ime šume* (poezija, 1990); *Zagovornik ljeta* (haiku poezija, 1991); *Svlak i kruna* (izabrane i neobjavljene pjesme, 2011); *Biciklisti* (poezija, 2017); *Limeni pijetao* (tanke, 2017); *Životinjski vrt* (poezija, 2020); *Kupa* (poezija, 2023).

Biblioteka Mali rakun

knjiga 82

Boris Vrga

BICIKLISTI

© 2024 Boris Vrga

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2024

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Krešimir Pintarić

Urednik

Davor Ivankovac

Fotografija

r17frances / Pixabay.com

Objavljeno

19. svibnja 2024.

ISBN 978-953-374-201-4 (HTML)

ISBN 978-953-374-202-1 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-374-203-8 (PDF)

ISBN 978-953-374-204-5 (MOBI)

Prvo izdanje

vlastita naklada, Petrinja, 2017.

**Knjiga je objavljena uz financijsku potporu
Grada Zagreba i Ministarstva kulture i medija
Republike Hrvatske.**